

Arrest

**nr. 150 905 van 14 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar zus A.R. (dossier nr. 173.148) worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Inzake haar zus wordt bij arrest nr. 150 904 van 14 augustus 2015 als volgt gemotiveerd:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 1 mei 2015, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen afdoende verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven

aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas, te ontkrachten.

In de mate verzoekster met medische/psychische problemen kampt waarvoor zij ook in België psychische bijstand krijgt, dient er op te worden gewezen dat dit gegeven geen uitsluitel biedt over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

De stelling van verzoekster dat het algemeen bekend is dat gender gerelateerd geweld, en in casu intra familiaal geweld, endemisch aanwezig is in de Kosovaarse cultuur, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Bovendien kan hieruit niet besloten tot enige onwil/onkunde van de Kosovaarse politie om verzoekster bescherming te verlenen.

5. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 juni 2015, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer met een attest van de vereniging "CLARD" waarin wordt bevestigd dat zij gratis juridische bijstand krijgt in het kader van een gerechtelijke procedure omtrent het hoederecht, en een psychologisch rapport waarin gewezen wordt op de kwetsbaarheid van verzoekende partij. Voorts legt verzoekende partij nog een attest neer van DITA, een vereniging die zich het lot aantrekt van kwetsbare vrouwen en families. Verzoekende partij voert aan dat ook in België 50.000 gewelddaden tegen vrouwen worden gepleegd. Zij wijst er op dat vrouwen in deze situatie niet altijd alles durven zeggen. Verzoekende partij stelt dat uit de medische documenten blijkt dat zij een zeer kwetsbaar profiel heeft en opgegeten wordt door angst voor haar ex-partner die haar

met een mes bedreigde. Verzoekende partij wijst er nog op dat overal laks wordt opgetreden tegen huiselijk geweld en dat dit in het geval van Kosovo nog veel erger is. Verzoekende partij vervolgt dat zij economisch zwak staat en ongeletterd is en het Commissariaat-generaal een veel diepgaander onderzoek moet plegen naar de mogelijke bescherming in Kosovo van kwetsbare vrouwen, slachtoffer van huiselijk geweld. Wat haar zus betreft wijst verzoekende partij er op dat zij haar steunpilaar is.

Het door verzoekende partij middels een aanvullende nota neergelegde attest van DITA d.d. 20 juli 2015 is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud van het stuk (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

Het bij de aanvullende nota gevoegde attest van de vereniging "CLARD" van 19 april 2015 en attest van de psychoanalyticus B.S. bij wie ze hier in België in behandeling is, wijzigen, net als haar algemeen betoog omtrent de kwetsbaarheid van en gewelddaden tegen vrouwen, ook in België, niets aan en doen op generlei wijze afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij en haar zus voor hun problemen met haar ex-partner (en/of diens nieuwe partner) geen of onvoldoende beroep konden -of in geval van nieuwe problemen bij een eventuele terugkeer naar Kosovo zouden kunnen doen- op de hulp en/of bescherming van de Kosovaarse autoriteiten.

Afgezien van één enkele klacht bij de politie op 11 september 2013, waaraan de politie overigens gehoor gaf door nadien haar ex-partner te ondervragen, zocht verzoekende partij met betrekking tot de problematiek met haar ex-partner en vader van hun dochter O. geen hulp en/of bescherming bij de Kosovaarse autoriteiten. Ze ging nooit meer naar de Kosovaarse politie, noch zocht ze op een andere manier bescherming vanwege haar nationale autoriteiten, of bij/via bijvoorbeeld een of andere (inter)nationale organisatie. Haar zus begaf zich bovendien nooit naar de politie om de problemen met haar ex-partner aan te geven, en kaartte die problematiek nooit aan bij haar autoriteiten. Verzoekende partij haar algemene bewering dat er overal laks wordt opgetreden tegen huiselijk geweld en dat dit in het geval van Kosovo nog veel erger is, berust aldus, nu zij afgezien van die ene enkele klacht bij de politie, waar wel degelijk rekening mee werd gehouden en waarna de politie effectief tot handelen overging, geen hulp en/of bescherming bij de Kosovaarse autoriteiten heeft gezocht, niet op concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst. Verzoekende partij toont niet in concreto aan dat haar nationale autoriteiten haar en haar zus met betrekking tot de problemen met haar ex-partner S.H. niet kunnen of willen helpen. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoekende partij haar psychische problemen en kwetsbaarheid/angsten, het feit dat haar zus haar steunpilaar is, en haar argumentatie dat zij economisch zwak staat en ongeletterd is, en algemene stelling dat het Commissariaat-generaal een veel diepgaander onderzoek moet plegen naar de mogelijke bescherming in Kosovo van kwetsbare vrouwen, slachtoffer van huiselijk geweld, wijzigen niets aan en doen op generlei wijze afbreuk aan voorgaande vaststelling.

De Raad stelt overigens vast dat verzoekende partij door de vereniging "CLARD" wordt geholpen met juridische bijstand, dat zij naar de rechtbank is gestapt en dat zij beroep kan doen op een advocaat. Dat haar zaak nog niet is voorgekomen of dat er nog geen beslissing is, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij wel degelijk beroep kan doen en bijgestaan kan worden door een organisatie ingeval van problemen met haar ex-echtgenoot over het hoederecht van het kind.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo. "

Bijgevolg toont verzoekende partij evenmin aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS